

LUISTERRIJK

Als er iets is waar ik me intens op verheug, dan is het wel op het worden van een stokoud mens. Ik zie mezelf al zitten, in mijn comfortabele stoel bij het raam. Met tegenover me de ander, die met gespitse oren zit te luisteren. Wanneer iemand die bijna een eeuw geleefd heeft iets vertelt, dan wordt er geluisterd. Dan zijn we stil, want oude mensen praten zacht. We gaan dichterbij zitten, want wie weet zijn ze er morgen niet meer. En we houden onze eigen woorden voor ons, want we willen geen letter missen.

Hoe anders is dat nu. Wij dertigers, veertigers en vijftigers, wij luisteren slecht. Natuurlijk, we communiceren ons een ongeluk. We rijgen anekdotes aaneen, overtoepen elkaars verhalen en reageren op elkaars grappen. We wisselen informatie uit, van hak-op-tak, we blazen elkaar omver met een nieuwe 'Nou, wat ik dus laatst had!' en onderbreken elkaars gedachten met weer een andere mening, geplukt uit de gedachten van een derde, die we niet kennen maar die toevallig een column in de krant heeft.

Ik zie mezelf daar dus zitten, naast een tafeltje met een paarse orchidee en een medicijn-cassette. Met bibberende handen breng ik een kopje lauwe thee naar mijn mond. Ik bevochtig mijn lippen, de tijd van daadwerkelijk plezier beleven aan iets drinken is voorbij, en begin te vertellen.

Over hoe ik het beleefd heb, dat leven van mij. Hoe ik het nog steeds beleef. Hoe ik mijn kinderen heb grootgebracht, maar mezelf heb opgevoed. Over dat werk altijd moet lonen, maar dat met een huppeltje naar je werk gaan niet in euro's is uit te drukken. Over hoe ik nu weet dat elk mens in principe een kwaadaardige en vernietigende kant heeft. Maar toch ook een kwetsbare, veerkrachtige en liefhebbende.

Over dat het eigenlijk nooit vreedstijd is geweest of zal zijn, omdat er altijd ergens op de wereld een oorlog is. Ondanks het feit dat wij allemaal loten van dezelfde boom zijn. Waarvan de ene tak naar de hemel reikt en de andere dicht bij de stam blijft. Over dat geluk altijd klein is, nooit groot. Dat hartpijn écht bestaat. En dat het soms een lekker gevoel kan geven als je ergens heel erg van bent geschrokken. Alsof je uit de dood bent opgestaan.

En ook al is er dan misschien helemaal niemand meer om tegenaan te vertellen, ik zal luisteren.

---

woorden **Dagmar Holtman**
beeld **Mounir Chadli**